

відблисками. «Я роблю в моїх картинах те, що сонце робить в природі», – писав художник. Популярність художника виходить далеко за межі Франції. У Бельгії і Німеччині художня молодь вітала його як вчителя і вождя реалістичного напрямку в живописі [1].

Своє сприйняття світу у всій його реальності Г. Курбе передає в портретах, пейзажах і натюрмортах. В портрети він вводить елементи пейзажу або інтер'єру. Іноді його портрети здаються етюдами до жанрових картин. Значним є внесок Г. Курбе в розвиток натюрморту, часом об'єднаного з пейзажем. Тематична картина продовжує займати особливе місце в творчості Курбе в 1860 роки. В картині «Повернення з конференції» (1863) художник сатирично зображує п'яних священиків, які ледь тримаються на ногах, викликаючи сміх в селянина – свідка цієї сцени.

В період Паризької комуни Г. Курбе стає її активним учасником і як художник і як громадський і політичний діяч, президент федерації художників, «охоронець усіх видів мистецтв і музеїв Парижа». Після поразки Комуни Г. Курбе був запроторений у в'язницю і засуджений до колосального штрафу за руйнування в дні Комуни Вандомської колони, в якій повсталі бачили символ реакції. За допомогою друзів, художнику вдається втекти до Швейцарії, де проходять останні роки його життя. Він продовжує працювати серед інших вигнанців-комунарів. На цей час припадає його пейзаж «Хатина в горах» [3].

Отже, мужнє реалістичне мистецтво Гюстава Курбе, його бунтарство, його заклики звернутися до зображення сучасності досить яскраво позначилися на формуванні багатьох прогресивних художників не тільки у Франції, але й далеко за її межами. Традиції його реалізму заповнили передове, демократичне мистецтво багатьох країн. Поставлені ним завдання відтворення різних сторін сучасності знайшли відгук у творчості наступних поколінь художників.

Список використаної літератури:

1. Гюстав Курбе – «сын революции» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.chernorukov.ru/articles/?article=612>, вільний (16.02.2019).
2. Творчество Гюстава Курбе [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://smallbay.ru/artfrance/courbet_creativity.html, вільний (16.02.2019).
3. Творчество Гюстава Курбе [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://holsta.net/articles/tvorchestvo-gyustava-kurbe.html>, вільний (16.02.2019).

Науковий керівник: к.і.н., доцент Захарченко М. В.

В.Г. Іванов

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ НА ПАРИЗЬКІЙ МИРНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ 1919–1920 рр.

На Паризьку мирну конференцію з 18 січня 1919 року по 21 січня 1920 року зібралися представники понад 30 країн. Вирішальна роль на конференції належала лідерам трьох великих держав - прем'єр-міністрів Франції Ж. Клемансо, прем'єр-міністрів Великобританії Д. Ллойд Джорджу і президентові США В. Вільсону. На Паризькій мирній конференції «українське питання» не виділялося окремим пунктом до розгляду. Воно виникало в процесі визначення повоєнних кордонів Польщі, Румунії, Чехо-Словаччини. Представники українських делегацій не визнавалися повноправними представниками українського народу. Українці були єдиним народом, право якого на самовизначення на конференції було проігноровано [1].

Очолювати Українську делегацію УНР та ЗОУНР було доручено Г. Сидоренку. Проте делегація Західної області УНР діяла окремо. Головними цілями української делегації на цій конференції було домогтися визнання незалежності УНР, отримання допомоги й підтримки з боку країн Антанти в боротьбі з більшовиками, а також посісти гідне місце в системі післявоєнних міжнародних відносин. УНР, яка уклала в 1918 р. у Брест-Литовську договір з Німеччиною, стала її союзницею і не повинна була брати участь в конференції. Франція, яка була зацікавлена у відродженні єдиної й нерозділеної Росії та «Великої Польщі» за рахунок

українських земель, розцінювала уряд УНР як просоціалістичний. Розпочалася антиукраїнська кампанія, унаслідок чого було порушено питання про припинення українсько-польської війни 1918-1919 років й обговорення умов миру. Польський уряд, на відміну від уряду УНР, відхилив запропоновані умови. Найбільш виважений підхід до вирішення українського питання мала англійська делегація, яка різко виступила проти анексії українських земель Польщею [2].

На Паризькій мирній конференції остаточно переміг французький підхід до вирішення «українського питання». Існування в Східній Європі міцної Польської держави як протиположності Німеччині було вигідно Франції. Тому вона поставила вимогу негайно припинити війну ЗУНР із Польщею та встановити лінію кордону, за якою Львів і Дрогобицький район переходили під владу Польщі. Для боротьби з більшовиками, у тому числі й в Україні, надавалася допомога Польщі, Румунії та білогвардійським військам Денікіна. Загарбання Польщею Східної Галичини й Волині не дістало належного розголосу на Паризькій мирній конференції. Не прийнявши формального рішення, керівники Антанти фактично визначили долю цих західноукраїнських земель на користь Польщі. На цьому особливо наполягали Франція та США. Крім того, вони ігнорували заклики українських делегатів у західних країнах про природне право українського народу на самовизначення [3,298].

25 червня 1919 р. Польща одержала право на окупацію всієї Галичини та введення цивільної адміністрації на цій території. Досить гнучку політику з метою оволодіння Закарпаттям проводили президент Чехословаччини Т. Масарик і міністр закордонних справ Е. Бенеш. Свої дії вони узгоджували із західними державами Антанти. У січні 1919 року чеські війська ввійшли до Ужгорода. 8 травня в Парижі було прийнято рішення про передачу Закарпатської України Чехословаччині. У вересні 1919 року воно ввійшло до Сен-Жерменського мирного договору. В Парижі також обговорювалось питання про долю Північної Буковини та Бессарабії. Вони були передані Румунії. Проте Україна та Росія не визнали законності цих рішень. Визнання незалежності УНР країнами Антанти й одержання від них допомоги було неможливо після втрати Директорією УНР влади над більшістю українських земель у 1919 році [1].

Отже, спроби української делегації добитися міжнародного визнання УНР і заручитися підтримкою держав Антанти закінчилися невдачею. На Паризькій мирній конференції Україна виступала не як суб'єкт, а об'єкт міжнародної політики, як поле для інтересів інших держав. Головні творці післявоєнної карти Європи - лідери Великобританії, Франції і США проігнорували законне право українського народу на державну самостійність.

Список використаної літератури:

1. Гушуляк І. Л. «Українське питання» на Паризькій мирній конференції 1919 р. [Електронний ресурс] / І. Гушуляк // Діалог. Історія, політика, економіка. – 2002. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.spas.net.ua/index.php/library/article/207>.
2. Дацків І. М. Українське питання на Паризькій мирній конференції / І. М. Дацків. // Наукові записки: Серія «Історія». – 2007. – №19. – С. 184–190.
3. Литвин М. М. Історія ЗУНР / М. М. Литвин, К. І. Науменко. – Львів: Олір, 1995. – 368 с.

Науковий керівник: к.і.н., доцент Овчаренко О.І

Т. А. Карпенко

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

СУТНІСТЬ І ПРОТИРІЧЧЯ ВЕРСАЛЬСЬКО-ВАШИНГТОНСЬКОЇ СИСТЕМИ

В ході післявоєнного мирного врегулювання був створений цілий комплекс договорів, відомих в історії як Версальсько-Вашингтонська система. Якщо Версальська система регулювала післявоєнні проблеми Західної Європи, а також інтереси провідних її держав в Африці і на Близькому Сході, то Вашингтонська намагалася вирішити протиріччя на Далекому Сході і в Тихому океані в інтересах США. У цьому сенсі Вашингтон був продовженням Версаля, його географічним доповненням; і не першої, і на другий